

D G A D D
 Tam, kde lien-ky sr-dieč-ka nám po-te-šia, tam, kde svet-lá
 G A D D
 mu-šiek nôc-ka roz-ve-šia, tam, kde ve-se-lo si ži-jú
 G A D D hmi E
 čmel'-ko-via, kde sa všet-ci sme-jú a-ko sme-j-ko-
 A emi D A
 via, tam nás ča-ka-jú-a my ich ob-jav-me,
 emi G A D
 vstúp-me po špič-kách a po-taj-me.

*Tam, kde lienky srdiečka nám potešia,
 tam, kde svetlá mušiek nôcka rozvešia,
 tam, kde veselo si žijú čmel'kovia,
 kde sa všetci smejú ako smejkovia,
 tam nás čakajú a my ich objavme,
 vstúpme po špičkách a potajme.*

2

SLNIEČKOVÁ

Slniečko sedelo na nebi ako mrzutec. Mračilo sa a vôbec nehrialo.

„Keď vidím takéto slniečko, tak ma nič nebaví,“ povedal Čmeľko.

„Prečo nehreješ?!“ volal smerom hore Bručko.

Slniečko nič.

„Nemáš náladu, alebo čo? Ako to, že nemáš náladu? Slniečko má mať stále náladu!“ kričal Čmeľko.

„Ako si na to prišiel?“ zažmurkalo slniečko.

„To vie predsa každý čmelí drobec,“ povedal Čmeľko. „Slniečko má mať stále náladu, aby ju mohlo všetkým rozdávať.“

„A čo keď sa zle vyspí, ako dnes ja?“ povedalo slniečko. „Kde ju mám vziať?“

„Neviem,“ krčil plecami Bručko. „A najhoršie je, že my ti z nej nemôžeme dať ani kúsok, lebo keď teplučko nesvietiš, ani my nijakú nemáme.“

„Tak vidíš,“ zažmurkalo neveselo slniečko a sedelo ďalej ako trpká plánka.

„Poznáš rozprávku o smutnej princeznej?“ spýtal sa bračeka Čmeľko.

„Trošku.“

„Tak rob princa a ja budem akože princezná,“ povedal Čmeľko. Potom sa urodzene uklonil a capol na zem. Bručko si zas vznešene vykračoval a pritom zakopával o vlastné nohy. Napodobňoval aj cvrčka a skoky koníka. A Čmeľko zo seba robil škrečka. Panáčkoval, prskal a nadúval líca. Bručka to rozosmialo, ale slniečko nič. Mračilo sa ďalej.

„Keby malo aspoň nohy, tak ho pošteklieme na chodidlách,“ povedal Čmeľko.

„Lenže ich nemá. Ale počkaj, braček, máš ich ty,“ povedal Bručko. „Ľahni si na chrbát.“

„Prečo?“ začudoval sa Čmeľko a natiahol sa do trávy. Bručko ho chytil za nohu a začal ho šteklieť.

„Chi, chi, chi!“ rozosmial sa Čmeľko. „Cha, cha, cha! Už dosť! Dosť! Prestaň!“

„Tak ma štekli aj ty,“ ľahol si Bručko na chrbát vedľa Čmeľka. Šteklili jeden druhého a smiali sa, až im slzy tiekli.

Slniečko začulo smiech a rozosmialo sa aj ono. Smialo sa, až mu líčka sčerveneli ako jabĺčka. Vrátila sa mu dobrá nálada a hrialo viac než piecka. Chlapci zacítili v kožuštekoch teplo a spokojne bzučali. Zakývali slniečku a leteli zbierať medový prášok.